

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji i prawa do obrony. Zdaniem skarżącej administracja naruszyła obowiązek staranności, zasadę rozsądnego terminu, zasady poufności dochodzenia, prawo do obrony, domniemanie niewinności i prawo dostępu do akt dyscyplinarnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i niedziałania wstecz środków przymusu, ponieważ Przewodniczący Parlamentu i komitet doradczy stosowali przepisy egzekucyjne w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które wystąpiły przed ich przyjęciem.

Skarżąca żąda ponadto naprawienia doznanej krzywdy i poniesionej szkody finansowej. Podnosi ona, że sposób, w jaki przeprowadzono dochodzenie, zaszkodził jej reputacji i spowodował utratę możliwości kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Zjednoczone Królestwo/Komisja

(Sprawa T-363/19)

(2019/C 263/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brandon, pełnomocnik, P. Baker QC i T. Johnston, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo w formie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup zagranicznych spółek kontrolowanych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie: określenie niewłaściwego systemu odniesienia.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie stwierdziła, iż uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej ustanawiają właściwe ramy dla badania porównywalności (motyw 107 preambuły zaskarżonej decyzji).
 - Zjednoczone Królestwo stosuje w dużej mierze terytorialny system podatku dochodowego od osób prawnych: co do zasady opodatkowaniu podlegają tylko zyski osiągnięte w Zjednoczonym Królestwie. Właściwym punktem wyjścia jest zatem okoliczność, że w odniesieniu do zysków jakichkolwiek zagranicznych spółek zależnych żaden podatek nie jest należny. Uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej stanowią odstępstwo od tego stanowiska i ustanawiają szereg wyjątkowych okoliczności, w których podatek od zagranicznej spółki kontrolowanej może być należny. Właściwym systemem odniesienia są zatem ramy podatku dochodowego od osób prawnych jako całość. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu, wybierając sztucznie wąskie ramy odniesienia.

2. Zarzut drugi dotyczący kwestii, że wyłączenia zawarte w rozdziale 9 Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] nie są odstępstwami.
 - Celem uregulowań dotyczących zagranicznej spółki kontrolowanej jest pobór podatku od takiej spółki wyłącznie w wypadku takich konstrukcji, które rodzą wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Zjednoczone Królestwo wybrało technikę legislacyjną, poprzez którą (i) wyszło od szerokiej i wyczerpującej definicji zagranicznych spółek kontrolowanych, oraz (ii) wyłączyło przeważającą większość zysków pochodzących od zagranicznych spółek kontrolowanych, aby określić jedynie wąską kategorię zysków, które wykazują ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Rozdziały 5 i 9 Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] współdziałały w celu określenia tych konstrukcji, które wykazują wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń.
 - Ponadto podnosi się, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu, stwierdzając, iż rzeczony wyłączenia zawarte w rozdziale 9 stanowią odstępstwo, ponieważ skoncentrowała się na zastosowanej technice legislacyjnej, a nie na leżących u podstaw celach środka.
 - Zdaniem strony skarżącej Komisja błędnie też stwierdziła, że nie było istotnego rozróżnienia pomiędzy kwalifikującymi i niekwalifikującymi relacjami kredytowymi. Rząd Zjednoczonego Królestwa jest w stanie najlepiej określić, jakie rodzaje konstrukcji rodzą wysokie ryzyko nadużycia/sztucznych zniekształceń. Podnosi się, że Komisja:
 - a) dopuściła się błędu co do prawa, nie udzielając rządowi Zjednoczonego Królestwa odpowiedniego zakresu uznania przy ocenie tej kwestii; oraz
 - b) dopuściła się oczywistego błędu w ocenie spornych konstrukcji.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do selektywności.
 - Komisja błędnie doszła do wniosku, że Zjednoczone Królestwo powinno było oprzeć się wyłącznie na teście „funkcji decyzyjnych i zarządczych”, w przeciwieństwie do rzeczonoego współdziałania rozdziałów 5 i 9. Błędnie odrzuciła też ocenę, że samo podejście na podstawie funkcji decyzyjnych i zarządczych było równie skomplikowane do zarządzania, jak podejście oparte na inwestycjach kapitałowych ze Zjednoczonego Królestwa.
 - Strona skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja dopuściła się błędu także wtedy, gdy odrzuciła stanowisko Zjednoczonego Królestwa, iż rzeczony wyłączenia w rozdziale 9 stanowią właściwą, proporcjonalną i administracyjnie funkcjonalną reakcję na wyrok wielkiej izby w sprawie Cadbury Schweppes plc i Cadbury Schweppes Overseas Ltd/Commissioners of Inland Revenue (C-196/04, EU:C:2006:544).
4. Zarzut czwarty dotyczący kwestii braku wpływu na handel wewnątrzunijny.
 - Strona skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja dopuściła się błędu, twierdząc, iż wskazane zwolnienia w rozdziale 9 przynajmniej „korzyść” jakiegokolwiek spółce, tak że ma to wpływ na handel wewnątrzunijny. Zdaniem strony skarżącej ustanawiają one mechanizm, poprzez który podatek od zagranicznej spółki kontrolowanej jest nakładany na spółki będące rezydentami Zjednoczonego Królestwa w nieznaczącej liczbie przypadków. W danym czasie (2013 r.) nie istniał na szczeblu Unii obowiązek poboru podatku od zysków zagranicznych spółek kontrolowanych, a Komisja nie wykazała, że wskazane wyłączenia w rozdziale 9 wprowadziły jakąkolwiek korzyść w porównaniu z obowiązkami ustanowionymi w innych państwach członkowskich, tak aby miało to wpływ na handel wewnątrzunijny.